

Ο ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Ήταν εκεί μπροστά μου ο θεόρατος πλατάνος με τή βρυσούλα από κάτω, πῶχυνε ἄρθρον κι' ἀδιάκοπο τὸ νερό της κιὲ κελκρίζοντας ἐπότιζε τὴν προκυμαϊστικὴν του ρίζα, τὴ γόνιμη ρίζα, πῶτρερα πάλωριο, τὸν ἀτελείωτο γέφυκο κορμὸ μετὰ μέτρητα κλαδιά του κιὲ τὸ πυκνὸ τοῦ φύλλωμα, πὺ ἔδινε ἄσυλο σὲ χιλιάδες πουλιῶν κιὲ σὲ πᾶζε τῆς φωλιῆς τῶν πελεκάνων.

Ήταν ἐκεῖ μπροστά μου, ἀπάνω σὲ μιὰ δικσταύρωσι κλαδιῶν ὅπου εἶχε κτισμένη τὴ φωλιά του, κι' ὁ σκεπτικός, ὁ ρεμβαστὴς πελεκάνος, μετὰ τὸ μάτι του κερρωμένο ἐπάνω στὸ ταῖρι του, πὺ ζίστανε τὰ τρίχ τους τ' αὐγά, ἀκίνητος, στυλωμένος ἀπάνω στὰ μακρὰ του ποδαῖρα μετὰ τὴ μύτη μισοκρυμμένη μέσα στὸ φταίρωμα τοῦ λαίμου του, μελαγχολικὸς μέχρι θανάτου, σὰν νᾶχε πάρη ἀπό-

φαι πειὰ τὴν πίκρα τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου τρίτου του αὐγοῦ.

Ήταν ἐκεῖ μπροστά μου κιὲ τὸ χάνι μετὰ τὴ γόνιμή του τὴ βρῶμα κιὲ τὴν ἀτελείωτή του, πὺ ξεπερνοῦσε τὴ στέγη τὸ κτήριο δυσκνήλογα κιὲ σχηματίζε σκεπασμένη στοά. Κιὲ τὸ ἀπκράιγτο πεταλάδικο πλαῖ κιὲ ὁ εὐρύχωρος κερνὴς παρέκει, μετὰ τοὺς φαρδύους σοφάδες κιὲ λίγο λοξὰ τὸ μπακαλικο κιὲ τὸ μαγεριὸ κιὲ γύρω-γύρω τὸ χωριὸ μετὰ τὰ ταπεινά του σπητάκια, κάπου καμιά τρικνταριά, κιὲ στὸ πλαῖ ὁ ποταμὸς κιὲ στὸ βάθος ἡ λίμνη κιὲ πειὰ ἐκεῖ ἡ ἀπέραντη θάλασσα κι' ἀπὸ πάνω ἡ νυστάλα τοῦ μονότονου κηθροῦ, κιὲ ἡλιοπληγυρισμένου οὐρανοῦ κιὲ τῆς ἀτελείωτης πολυλογίας τῶν πουλιῶν.

Ήταν ἐκεῖ μπροστά μου, σὺν τὸν τὸν τόπο τοῦ βρέθηκα ἄξερνα πλανιμένος χωρὶς νὰ ξέρω τὸνομά του, γιὰ

πρώτη φορά ύστερα από είκοσιπέντε χρόνια πούμει στην Πόλη, όλα αυτά τα άψυχα και τα ζωντανά πράγματα κ' ένα σωρό άλλα άόρατα κι' άόριστα πού πλημμυρούσαν τό νοῦ και τή φαντασία μου και ξυπνοῦσαν λίγο λίγο τό μνημονικό μου τό κουρασμένο και μου 'φαινόταν πώς όλα αυτά, με πρό πάντων τόν πλάτανο και τόν πελεκάνο, πώς τόν είδα κι' άλλοτε όλοζώντανο με τό σκετισμένο μου άπ' αυτή τή συνάντησι μνημονικό δέν μπορούσε νά πῆ τό πού και τό πότε.

Κάθησα στον καρενί, κατάντικρο στο γειροπλάτανο και ρώτησα τό παιδί πούλθε νά με χαιρετήση με τό ακκλωώς ώρησα, τούτομα του χωριού...

Και τότε σφαλιώνοντας τά μάτια μου είδα εκεί μπροστά μου μιάν άμαξια, στρωμένη με κρεβατοστρώματα παχιά και με προσκέφαλα. Στο βάθος τή μάινκα μου, νάκ ακόμα, με θολωμένη άπ' τή δάκρυα μάτια και στην άγκυλιά τή μικρότερή μας άδελφή, πολύ άρρωστη, τόσο άρρωστη πού δέν τῆς είδιναν παιά γιαντριά, κι' όλοι είχαν χαμένη τήν έλπίδα. 'Εγώ κι' η άλλη μου η άδελφή, μικρά παιδικά άμέριμνα κι' άξια από λύπη δικαστικάζουμε βλέποντας τόν θεόρατο πλάτανο τήν άρθονη βρύση και τά παραξενά εκείνα πουλιά με τά μακρυά τά ποδάρια και τή μακρυά τή μύτη.

Τι άλλοτατα πού κούτταζαν τά πουλιά εκείνα!

'Ο άμαξιάς πότισε τ' άλογά του, με δέν ξεκινούσανε. Περιμένανε, κάτι πού δέν ήταν ώς φαινόταν πολύ μακρυά. Κρότος; άκούονταν μεταλλικός, βρύς από λίγη ώρα. 'Ηταν τό πυροβολικό πού πλησίαζε.

Ξάρνου άπάνω από ένα πελώριο κόκκινο άλογο έσκυψέ μες' στο άμαξί μας ένας νέος άξιοματικός, λαμπρός μέσα στην κατσακονισμένη στολή κι' ώρατος έν και πολύ ήλιοκαμένοι.

'Ηταν ό πατέρας.

Με χαιδεψε όλους με τό λυπημένο και άγνό του βλέμμα και με τή φωνή του, πού δέν έτρεμε, με πού είχε κάτι νίτες πού ξίσχιζαν τήν καρδιά, ρώτησε τή μητέρα.

— Ζη ακόμα;

— 'Ο θεός είναι μεγάλος; ίατρέ μου...

'Απάντησεν εκείνη.

'Ανοιξα τά μάτια κ' είδα αντίκρο μου άπ' τή φωλιά του, τόν πελεκάνο, τόν μελαγχολικό, τόν σκεπτικό, τόν ραβδιστή πελεκάνο, με τό μάτι σταλωμένο έπάνω στο τσίρι του πού ζέστκανε τούτά τους τά τρία τους τούτά, κι' έλεγε; πώς τώχα πάρε παιά όλως; διόλου άπόρησι, κ' ήταν έτοιμος νά ξεσχίση τά σπλάχνα του και νά γαρμίσση έξω άπ' τή φωλιά τό περιττό προϊόν του τρομερού του τρίτου εκείνου άνθρώπου!